

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 2 maja 2024 r.

Poz. 2751

WYROK NR II SA/WR 534/23 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 9 stycznia 2024 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący:

Sędziowie:

Protokolant:

Sędzia WSA Adam Habuda

Sędzia WSA Władysław Kulon

Sędzia WSA Wojciech Śnieżyński (spr.)

referent Wiktoria Sojka-Ratajczyk

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 9 stycznia 2024 r.
sprawy ze skargi Wojewody Dolnośląskiego
na uchwałę Rady Gminy Zagrodno
z dnia 23 czerwca 2023 r. nr LXX.420.2023
w przedmiocie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania
przestrzennego
obrębu Brochocin w gminie Zagrodno

I. stwierdza nieważność § 14 ust. 3, § 17 ust. 2, § 17 ust. 3, § 17 ust. 4, § 17 ust. 5 oraz załącznika nr 1 zaskarżonej uchwały w zakresie wyznaczonych w liniach rozgraniczających terenów o symbolach 1.MW, 1.MWU, od 1.RM do 13.RM i 1.RU;

II. zasądza od Gminy Zagrodno na rzecz strony skarżącej kwotę 480 zł (słownie: czterysta osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Uzasadnienie

Wojewoda Dolnośląski, jako organ nadzoru nad działalnością gminną, na podstawie art. 93 ust. 1 ustawy z 08.03.1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2023 r., poz. 40 ze zm.), wniósł o stwierdzenie nieważności § 14 ust. 3, § 17 ust. 2, § 17 ust. 3, § 17 ust. 4 i § 17 ust. 5 uchwały nr LXX.420.2023 Rady Gminy Zagrodno z 23.06.2023 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obrębu Brochocin w gminie Zagrodno (dalej: uchwała) oraz załącznika nr 1 do tej uchwały w zakresie wyznaczonych w liniach rozgraniczających terenów o symbolach 1.MW, 1.MWU, od 1.RM do 13.RM i 1.RU.

Formułując tej treści żądanie skargi jej autor zarzucił Radzie Gminy podjęcie § 14 ust. 3 uchwały z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2023 r., poz. 977 ze zm.) – dalej: u.p.z.p., w związku z § 4 pkt 9 lit. c rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 26.08.2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r., nr 164, poz. 1587) – dalej: rozporządzenie; polegającym na braku określenia obligatoryjnych wskaźników w zakresie minimalnej liczby miejsc do parkowania dla dopuszczonej w planie miejscowym zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej, zabudowy zagrodowej oraz dla terenów obsługi produkcji w gospodarstwach rolnych, hodowlanych lub ogrodniczych.

Uzasadniając zarzuty skargi organ nadzoru powołał się na wynikający z art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. obowiązek określenia w planie miejscowym zasad kształtowania zabudowy oraz wskaźników zagospodarowania terenu, maksymalnej i minimalnej intensywności zabudowy jako wskaźnika powierzchni całkowitej zabudowy w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, minimalnego udziału procentowego powierzchni biologicznie czynnej w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, maksymalnej wysokości zabudowy, minimalnej liczby miejsc do parkowania w tym miejsca przeznaczone na parkowanie pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową i sposób ich realizacji oraz linii zabudowy i gabaryty obiektów. Wojewoda wskazał także, że zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej. A uzupełnieniem tej regulacji jest przepis § 4 pkt 9 lit. c rozporządzenia (znajdujący zastosowanie w sprawie ze względu na datę podjęcia uchwały intencyjnej, tj. 30.04.2021 r. i treść § 12 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z 17.12.2021 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego), w którym ustalono wymogi dotyczące stosowania standardów przy zapisywaniu ustaleń projektu tekstu planu miejscowego. Ustalenia dotyczące zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej, w szczególności ilość miejsc parkingowych w stosunku do ilości mieszkań lub ilości zatrudnionych albo powierzchni obiektów usługowych i produkcyjnych.

Organ nadzoru zaznaczył, że realizując ustawowy wymóg określenia powyższych parametrów (tj. ustalenia miejsc parkingowych w stosunku do ilości mieszkań lub ilości zatrudnionych albo powierzchni obiektów usługowych i produkcyjnych) Rada Gminy w § 14 ust. 2 uchwały wprowadziła ustalenia w zakresie urządzania miejsc parkingowych dla samochodów osobowych. Ilość miejsc parkingowych ustalono dla budynków mieszkalnych jednorodzinnych, budynków usług turystyki oraz budynków usługowych. Zgodnie z ust. 3: „w przypadkach szczególnych dla funkcji niewymienionych w powyższym wykazie, ilość miejsc parkingowych należy określić w sposób indywidualny, dostosowując do programu zamierzenia inwestycyjnego”. Jednocześnie organ nadzoru stwierdził, że poza zabudową jednorodzinną oraz usługową, Rada Gminy ustaliła w planie miejscowym tereny, których przeznaczeniem podstawowym jest zabudowa mieszkaniowa wielorodzinna (teren 1.MW i 1.MWU - § 17 ust. 2 i ust. 3 uchwały), a także tereny zabudowy zagrodowej (od 1.RM do 13.RM - § 17 ust. 4 uchwały) oraz tereny obsługi produkcji w gospodarstwach rolnych, hodowlanych lub ogrodniczych (teren 1.RU - § 17 ust. 5 uchwały). Z powyższych regulacji wynika, że w przypadku tych terenów ilość miejsc parkingowych nie została określona.

Organ nadzoru nie podzielił wyjaśnień Wójta Gminy zawartych w piśmie z 07.08.2023 r. W tym zakresie organ nadzoru stanął na stanowisku, że brak ustalenia w tekście planu miejscowego regulacji odnoszących się do liczby miejsc parkingowych dla zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej, zabudowy zagrodowej oraz terenów obsługi produkcji w gospodarstwach rolnych, hodowlanych lub ogrodniczych narusza art. 15 ust. 2

pkt 6 u.p.z.p. Wskaźnik minimalnej liczby miejsc do parkowania stanowi element obligatoryjny planu miejscowego. Tymczasem Rada Gminy ustaliła, że określenie miejsc parkingowych dla niewymienionych w wykazie funkcji nastąpi w przypadkach szczególnych i w sposób indywidualny, dostosowany do zamierzenia inwestycyjnego. Powołując się na dorobek judykatury autor skargi wskazał, że pojęcie „obowiązkowości” określonych ustaleń oznacza, że plan miejscowy musi zawierać poszczególne ustalenia, o których mowa w art. 15 ust. 2 u.p.z.p., wówczas, gdy okoliczności faktyczne dotyczące obszaru objętego planem uzasadniają dokonanie takich ustaleń (por. wyrok NSA z 13.10.2011 r., sygn. akt II OSK 1566/11; wyrok NSA z 06.09.2012 r., sygn. akt II OSK 1343/12). Wojewoda powołał się także na orzecznictwo tut. Sądu z którego wynika, że obowiązek określenia minimalnej liczby miejsc do parkowania wymusza na organie podanie wskaźników pozwalających na ich precyzyjne ustalenie (por. wyroki z 22.12.2022 r., sygn. akt II SA/Wr 245/22 oraz z 30.07.2019 r., sygn. akt II SA/Wr 297/19). Tym samym organ nadzoru uznał za błędne stanowisko Wójta Gminy, który powołując się na okoliczności faktyczne dotyczące obszaru objętego planem, z jednej strony przyjął, że uzasadniały one dokonanie ustaleń w zakresie miejsc parkingowych dla terenów 1.MW, 1.MWU, od 1.RM do 13.RM oraz 1.RU, przy czym jednocześnie, za wystarczające uznał samo dopuszczenie w planie możliwości realizacji takich miejsc, bez określenia w planie minimalnej liczby tych miejsc, tj. bez podania wskaźników pozwalających na jej ustalenie. Kwestionując takie stanowisko organ nadzoru wskazał, że w przypadku wprowadzenia regulacji, zgodnie z którą ilość miejsc parkingowych należy określić w sposób indywidualny, w istocie pozostawiona została dowolność w tym zakresie, ograniczona jedynie „programem zamierzenia inwestycyjnego”. Tak ogólne wytyczne nie pozwalają nawet na orientacyjne ustalenie liczby miejsc parkingowych wyłącznie w oparciu o ustalenia planu miejscowego.

W odpowiedzi na skargę Wójt Gminy Zagrodno wniósł o jej oddalenie. Odnosząc się do zarzutu skargi Wójt wskazał, że w planie ustalono minimalne liczby miejsc do parkowania dla terenów przeznaczonych pod zabudowę w ten sposób, że dla dominujących w planie funkcji w przewadze jeszcze niezagospodarowanych, czyli zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej i usługowej oraz usług turystyki, ustalono konkretne wskaźniki, natomiast dla pozostałych funkcji, które w przewadze obejmują tereny już urządzone (czyli dla zabudowy wielorodzinnej, zagrodowej czy produkcyjnej w gospodarstwach rolnych, hodowlanych lub ogrodniczych) plan ustala konieczność określenia miejsc parkingowych w sposób indywidualny, dostosowując ilość miejsc do programu zamierzenia inwestycyjnego (będą to ewentualne rozbudowy lub lokalizacje nowych obiektów w ramach urządzonych posesji). Powołując się na charakter zabudowy wsi Brochocin autor odpowiedzi na skargę stwierdził, że postanowienia zaskarżonej uchwały mówiące o konieczności dostosowania miejsc parkingowych do programu zamierzenia inwestycyjnego, w sposób wystarczający regulują kwestię miejsc postojowych dla samochodów osobowych, tj. wskazują konieczność ich urządzenia. Brak konkretnych wskaźników (które w rzeczywistości trudno byłoby obliczyć), zdaniem Wójta, w tej sytuacji należy uznać za uchybienie, które może zostać wyeliminowane na etapie oceny projektu zagospodarowania terenu na potrzeby wydania pozwolenia na budowę i nie będzie to miało negatywnego wpływu na realizację ustaleń planu i generalny cel planowania przestrzennego jakim jest ład przestrzenny. Na podparcie tego argumentu Wójt powołał się na stanowisko NSA zawarte w uzasadnieniu do wyroku z 13.06.2017 r., sygn. akt II OSK 2945/15. Ponadto zauważył, że plan nie obejmuje terenów intensywnej zabudowy miejskiej, ale tereny wiejskie. Wskazał, że wieś Brochocin, podobnie jak wiele innych obszarów wiejskich w tym rejonie, rozwija się w ten sposób, że zabudowa jest realizowana na terenie nieruchomości o znacznych powierzchniach, dlatego na terenie objętym planem nie ma i nie będzie problemów z parkowaniem samochodów osobowych. Jest to szczególnie widoczne na terenach zabudowy zagrodowej czy też terenach produkcji rolniczej na których bezproblemowo parkują duże pojazdy rolnicze, a miejsca postojowe dla samochodów osobowych nie stanowią żadnego problemu organizacyjnego, gdyż po prostu zajmują mało miejsca. Natomiast prowadzona działalność rolnicza nie generuje napływu klientów indywidualnych (jak np. dyskont spożywczy w mieście).

Podsumowując wyrażone stanowisko Wójt zaznaczył, że wyeliminowanie z obrotu prawnego fragmentów planu dotyczących terenów już zagospodarowanych (1.MW, 1.MWU, 1.RM do 13.RM oraz 1.RU), będzie nadmiernym i niewspółmiernym działaniem, ponieważ ewentualne uchybienie formalne mogące formalnie

naruszać przepisy u.p.z.p. nie jest na tyle istotne, aby uzasadniało unieważnienie uchwały we wskazanym zakresie.

Pismem z 08.11.2023 r. Wojewoda wystosował replikę na odpowiedź na skargę. Za błędne organ nadzoru uznał stanowisko Gminy, zgodnie z którym postanowienia planu, które wskazują na konieczność dostosowania miejsc parkingowych do programu zamierzenia inwestycyjnego, w sposób wystarczający regulują materię miejsc postojowych dla samochodów osobowych, gdyż wskazują konieczność ich urządzenia. Organ nadzoru wyjaśnił, że orzecznictwo sądownoadministracyjne jest jednolite w tym zakresie i wskazuje, że z wykładni językowej art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. wynika, że jeżeli organ planistyczny ma obowiązek określić minimalną liczbę miejsc do parkowania, w tym miejsca przeznaczone na parkowanie pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową, to nie jest wystarczające samo dopuszczenie możliwości realizacji takich miejsc, lecz konieczne jest określenie w planie również minimalnej liczby tych miejsc, tj. podanie wskaźników pozwalających na jej ustalenie. Na podparcie tego stanowiska wskazano na: wyrok WSA we Wrocławiu z 22.12.2022 r., sygn. akt II SA/Wr 245/22; wyrok NSA z 24.07.2018 r., sygn. akt II OSK 477/18; wyrok NSA z 07.07.2017 r., sygn. akt II OSK 2828/15. Odnosząc się do pozostałych argumentów zawartych w odpowiedzi na skargę organ nadzoru zaznaczył, że miejscowy plan jest powszechnie obowiązującym aktem normatywnym, którego ustalenia dotyczą nie tylko istniejącego w dniu przyjęcia planu stanu faktycznego, lecz kształtują ład przestrzenny i wpływają na procesy inwestycyjne na przyszłość (często na wiele lat). Prognozowany w chwili obecnej brak problemów z parkowaniem samochodów osobowych nie oznacza, że w przyszłości realizacja miejsc parkingowych będzie możliwa. W ocenie organu nadzoru, pominięcie w treści kwestionowanego planu parametru minimalnej liczby miejsc do parkowania dla dopuszczonej w planie miejscowym zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej, zabudowy zagrodowej oraz dla terenów obsługi produkcji w gospodarstwach rolnych, hodowlanych lub ogrodniczych, który zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. stanowi element obligatoryjny zaskarżonej uchwały, stanowi istotne naruszenie prawa. Ponadto zauważając, że obowiązek zawarcia w planie miejscowym ustaleń określonych w art. 15 ust. 2 u.p.z.p. nie jest bezwzględny, gdyż musi podlegać dostosowaniu do warunków faktycznych panujących na obszarze objętym planem, to zdaniem Wojewody, plan miejscowy powinien zawierać obligatoryjne ustalenia, o jakich mowa w art. 15 ust. 2 u.p.z.p., jeżeli na danym terenie istnieją okoliczności faktyczne uzasadniające dokonanie takich ustaleń. Wobec tego, skoro zabudowa mieszkaniowa wielorodzinna, czy też zabudowa zagrodowa należą do jednych z bardziej konfliktogennych ustaleń planu, to w takich przypadkach, brak ustalenia minimalnej ilości miejsc parkingowych w planie miejscowym lub ustalenie jej w sposób niejednoznaczny wprost narusza art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga zasługuje na uwzględnienie, albowiem plan miejscowy pozbawiony wskaźnika minimalnej liczby miejsc do parkowania w sposób istotny narusza art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p.

Istota zarzutów Wojewody Dolnośląskiego sprowadza się do tego, że w odniesieniu do terenów zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej (teren 1.MW i 1.MWU - § 17 ust. 2 i ust. 3 uchwały), terenów zabudowy zagrodowej (od 1.RM do 13.RM - § 17 ust. 4 uchwały) oraz terenu obsługi produkcji w gospodarstwach rolnych, hodowlanych lub ogrodniczych (teren 1.RU - § 17 ust. 5 uchwały), w zaskarżonej uchwale Rada Gminy Zagrodno nie wyznaczyła indywidualnego wskaźnika kształtowania zabudowy, jakim jest minimalna ilość miejsc parkingowych w stosunku do ilości mieszkań lub ilości zatrudnionych albo powierzchni obiektów usługowych i produkcyjnych.

Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu, maksymalną i minimalną nadziemną intensywność zabudowy, minimalny udział powierzchni biologicznie czynnej, maksymalny udział powierzchni zabudowy, maksymalną wysokość zabudowy, minimalną liczbę i sposób realizacji miejsc do parkowania, w tym miejsc przeznaczonych do parkowania pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową, oraz linie zabudowy i gabaryty

obiektów. Uzupełniając powyższą normę § 4 pkt 9 lit. c rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 26.08.2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nakazuje ustalenie wskaźników miejsc parkingowych w stosunku do ilości mieszkań lub ilości zatrudnionych albo powierzchni obiektów usługowych i produkcyjnych.

Z powołanej regulacji wynika, że zawarcie w planie miejscowym wskaźnika „minimalnej liczby miejsc do parkowania” jest obligatoryjne (por. wyrok NSA z 07.07.2017 r., sygn. akt II OSK 2828/15). Skoro uchwała Rada Gminy dla terenów zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej, terenów zabudowy zagrodowej oraz terenu obsługi produkcji w gospodarstwach rolnych, hodowlanych lub ogrodnich nie zawiera obligatoryjnego elementu, uzasadnionym jest żądanie skargi stwierdzenia nieważności wszystkich postanowień uchwały odnoszących się do tych terenów.

Przewidziane w planie miejscowym przeznaczenie i funkcja zagospodarowania terenu, wbrew stanowisku wyrażonemu w odpowiedzi na skargę, nie pozwalała na pominięcie wymogu określenia minimalnej liczby miejsc do parkowania, z powołaniem na argument, że jest on w tym przypadku zbędny. W ocenie Sądu, plan miejscowy - w zakresie terenów 1.MW, 1.MWU, 1.RM do 13.RM oraz 1.RU - przewiduje takie sposoby zagospodarowania, dla których minimalna liczba miejsc do parkowania powinna być określona. Rada Gminy, co zauważył Wojewoda, nie wykazała przy tym w sposób wystarczający, że za odstępniem od określenia tego wskaźnika, mogły przemawiać jakieś szczególnie usprawiedliwione względy. Takim powodem nie jest obecny brak problemów z parkowaniem samochodów osobowych i czy też istniejący sposób zagospodarowania działek objętych zaskarżoną uchwałą. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, jako powszechnie obowiązujący akt normatywny, swoimi ustaleniami odnosi się nie tylko do istniejącego w dniu przyjęcia planu stanu faktycznego, ale kształtuje ład przestrzenny i wpływa na procesy inwestycyjne na przyszłość. W sytuacji przeznaczenia terenów pod zabudowę mieszkaniową wielorodzinną, zabudowę zagrodową oraz obsługę produkcji w gospodarstwach rolnych, hodowlanych lub ogrodnich, nie zachodzą szczególne powody i warunki uniemożliwiające posłużenie się przez Radę Gminy wskaźnikiem odnoszonym do minimalnej liczby miejsc do parkowania (np. wynikające z objęcia tych terenów ścisłą ochroną na podstawie przepisów ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, zob. wyrok NSA z 02.02.2023 r., sygn. akt II OSK 2789/21). Ponadto z przepisu art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. wynika, że jeżeli organ planistyczny ma obowiązek określić minimalną liczbę miejsc do parkowania, to nie jest wystarczające samo dopuszczenie w planie możliwości realizacji takich miejsc. Obowiązku określenia w planie minimalnej liczby tych miejsc, tj. podania wskaźnika pozwalającego na jej ustalenie, nie zastąpi również regulacja zawarta w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z 12.04.2002r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie, która znajduje zastosowanie na etapie udzielenia pozwolenia na budowę. Zawarte w tym akcie prawnym przepisy techniczno-budowlane, nie odnoszą się wprost do ilości miejsc do parkowania, na co wskazuje § 18 ust. 2 tego rozporządzenia, według którego liczbę stanowisk postojowych i sposób urządzenia parkingów należy dostosować do wymagań ustalonych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego albo w decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, z uwzględnieniem potrzebnej liczby stanowisk, z których korzystają osoby niepełnosprawne. Powołane rozporządzenie zawiera natomiast normatywy, które powinien spełniać projekt budowlany (PZT) w zakresie: odległości miejsc postojowych od okien budynków oraz od granicy działki budowlanej (§ 19), usytuowania miejsc postojowych dla niepełnosprawnych (§ 20) oraz szerokości stanowisk miejsc postojowych dla samochodów osobowych (§ 21). Przedstawiona regulacja prawna dowodzi zatem tego, że uchybienie polegające na brak uregulowania w planie miejscowym liczby miejsc parkingowych dla zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej, zabudowy zagrodowej oraz terenu obsługi produkcji w gospodarstwach rolnych, hodowlanych lub ogrodnich nie może zostać usunięte na etapie wydania pozwolenia na budowę. Odmienna interpretacja podważałaby przy tym racjonalność ustawodawcy i czyniłaby zbędnym przepis art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p.

Wbrew stanowisku Wójta Gminy, wykazane w skardze naruszenie art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. nie stanowi uchybienia natury formalnej, popełnionego w procesie podejmowania uchwały planistycznej. Świadczy ono o istotnym naruszeniu zasad sporządzania aktu planistycznego (art. 28 ust. 1 u.p.z.p.), ponieważ dotyczy

zawartości tego aktu. Rada Gminy związana była przepisem art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p., z którego wynikają standardy odnoszące się do merytorycznych ustaleń planu. Przyjęte ustalenia planistyczne są odmienne od tych, które zostałyby podjęte, gdyby nie naruszono zasad sporządzania planu miejscowego. W tym sensie nie można mówić o nadmiernym i niewspółmiernym działaniu, polegającym na uwzględnieniu w całości zarzutów i żądań skargi. Dlatego, działając na zasadzie art. 28 ust. 1 u.p.z.p., Sąd rozpoznając sprawę stwierdził, że § 14 ust. 3, § 17 ust. 2, § 17 ust. 3, § 17 ust. 4 i § 17 ust. 5 zaskarżonej uchwały oraz załącznika nr 1 do tej uchwały w zakresie wyznaczonych w liniach rozgraniczających terenów o symbolach 1.MW, 1.MWU, od 1.RM do 13.RM, 1.RU zostały uchwalone z istotnym naruszeniem zasad sporządzania planu. Tym samym zachodzi przesłanka do stwierdzenia nieważności uchwały w zaskarżonej części, o czym Sąd orzekł w pkt 1 sentencji wyroku na podstawie art. 147 § 1 ustawy z 30.08.2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r., poz. 1634, ze zm.).

O kosztach postępowania (pkt 2 sentencji wyroku) Sąd orzekł na podstawie art. 200 i art. 205 § 2 powołanej ustawy procesowej.